

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομος ο χρόνος είναι
κι’ έδρα πάλιν αι’ Αθήναι.

“Ετος χίλια δακκάσα κι’ έννενηντα...τί καλά!
περισσέυματα και πλούτη μās έπληραν τὰ μαυλά.

Τών θρον μας μεταβολή, — ενδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι’ όταν έχω ξεπνάσα — κι’ δποτε μου κατεβαίνει,
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και’ σ’ τών ‘Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν ‘Ελλάδα δλην — δίχως νάξια κι’ έντροπήν.

Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,
για τὰ ξένα θμος μέρη — δεκαπέντε και ‘στό χέρι.
Κι’ ένα φύλλο άν κρατήσ — ζηνες συνδρομητής,
κι’ όποιο τόν παρα δέν δίδει — θά τόν φάη μαυρο φειδί.
Γράμματα και συνδρομα — άν’ εύθειας προς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

“Εκτι τοῦ ‘Οκτωβρίου
και χαλασμός Κυρίου.

Τρακόσα δώδεκα κρατώ
και τούς Ρωμηούς χειροκροτώ.

‘Ο Φασουλής με τόν σταυρό και τήν γνωστήν βελλάδα κάνει μακράν προσφώνησιν ‘στην έξαλλον ‘Ελλάδα.

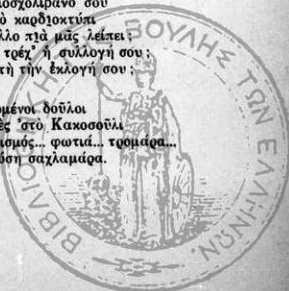
Φ.—Πώς μās θωρείς άκνήτη; ποῦ τρέξ’ ή συλλογή σου;
τά φρεστώτα σου όνειρα; ... γιατί σ’ αὐτή τή γῆ σου
ώσ τώρα δέν ξεφύτρωναν σοφοί Μπαλοματηδες,
όπου μās στέλλ’ ή όψη των τόσας χρυσαίς άχτιδαίς;
γιατί, γιατί ‘στό χεῖλῃ σου νά μη γλυκοχαράξῃ
ένα γλυκό χαμόγελο; ... γιατί νά μήν σπαράξῃ
μέσα ‘στό στήθος ή καρδιά και πός τά βλέφαρά σου
πεινι καιη τὰ ‘μαυρος, ποῦ δέρνει τάντερά σου;

έκτύταζαν χαροίμενοι πός σ’ έχει ‘στην καρδιά του ...
Τώρα σέ βλέπει ‘στό χροσά κι’ Αὐτός και τὰ παιδιά του,
και τὸ παιρὸ παποῦται σου τὸ σταρβοπατιμένο
τὸ ερρανε ο’ Θοδορῃς και τώρα μπαλομενά
θά στέχη πάντοτε ‘ψηλά κι’ αἰώνια θά τῆσῃ
νάμνι φορέσ’ άδύκοσῃ σ’ Ανατολή και Δύση.

Τριγύρω οί Τρικουπικοί και οί Μπαλοματηδες
τή λῆτροσί σου χαρεστοῖν με χίλιες δαδ έλιδες,
κι’ ο’ ‘Ηλῃος σκίφται και φιλεῖ τὸ ένδοξό σου χάμα,
όπου τὸ κάνει κλασικό των φορμιών ή βροῦμα
και τών Ρωμηῶν ή κοροιά ... Θυμάται τήν ήμέρα,
όπου κι’ αὐτήν εφώτισε τῆ Δύση πέρα πέρα,
τά πρώτα μεγαλειά σου, τόν βόγγο, τόν καινῷ σου,
και τὸ σχοινί ποῦ ‘πέρασε ο’ κόσμος ‘στό λαμό σου,
ποῦ ‘ξάπλωνε ‘τόν ναφρενέ με ναργιλέ μαροῦττα
και ‘στά γυμνά ποδάρια σου δέν έβραζε παποῦται.
Δέν έληρωμόνησε ποτέ τήν Σένην σου ‘Ακρόβα
κι’ οῦτε τὸ νέο Βασιληά, ποῦ με χρυσῇ χλαμῖδα
τή σάρα σου έσέκλασε τήν καταγυνομομένη
και οί Ρωμηοί ‘τό θρόνο του έμπρός γονατισμένοι

Τέσσερα χρόνια ‘πέρασαν σάν νάτανε μιά ‘μέρα ...
για δους τρῶν και πίνουσε φεῖγουν γίγκαίς, Μητέρα ..
Πετοῦν ή ώρας άμετραίς ‘στό πέντε Βιλαέτια ...
για ‘μας ‘τό δευτερόλεπτο μου τρώνε τὰ σκελίτια.
Τέσσερα χρόνια ‘πέρασαν κι’ άκόμ’ ανατριχίλα
βαθεῖα μās βόσκεν τήν καρδιά και με λαγάνιον φύλλα
σου πλέκομε ο’ άμοιοι τὸ νέο στεφανό σου
κι’ όνθόνεται ‘τόν οθρανό τὸ μοσχολιβανό σου
με λαγανίλας μυρωδιά και με τὸ καρδιοκτύπι
τοῦ κόσμου ποῦ έπεινασε... τί άλλο πια μās λείπει;
Πώς μās θωρείς άκνήτη; ποῦ τρέξ’ ή συλλογή σου;
τάχα θά φάμε πιά φορμι μ’ αὐτή τήν έκλογῃ σου;

‘Εξήπνησαν άνέλπιστα οί νεκρομένο δουῖο
κι’ έκει άπό τὸ Ταίναρον ώς μες ‘στό Κακοσοῦλι
μουγκρίζε γῆ και θάλασσα... σεισμός... φωτιά... τρομάρα...
έληά και κάλποπῆπουσσο και τῆσῃ σαχλαμάρα.

'Αστράφτουν και βροντοβολούν τὰ κλέφτικα λημέρια,
γοργά του Χάρου κοπανούν τὰ ζόρταγα τὰ χέρια,
κ' εἶναι χαρά ὁ πόλεμος, τὰ φωνικά παιχνίδια...
θολώνουν τοῦ Προηπολιουργοῦ τὰ σουφομένα φρονιά
κ' ἄμεως τοῦ Μπαλόμωτῆ ἀφρόνεται ἡ ράχη...
ἐσκίσει, πέφτει, ἔλασε, φρονιάζουν κ' οἱ βατραχοί,
καὶ ἀποκρίνεται σ' αὐτοῦς τὸ μοῦγκρισμα τοῦ Κάββα,
καὶ τὰ σασιτ' ἢ μπροστίνην τοῦ Χαριλιῶν γυλάβα.

'Από τοῦ Αἵμου τὰ βουριά πουλι κυνηγιμένο
σάν σίννεφο μέ τὸν βορεῖά καὶ μαυροφορεμένο
σκοτεινίλασε τὸν οὐρανὸ μέ τὰ πλατεῖα φτερὰ του·
κ' ἔρεκαζε μέ μιὰ φωνή, βιαστῶντας τάντερά του·
'Μ' ἔλμαις καὶ καίρωσιπαιτοια χτυπάτε, Πολεμίχοι,
κ' ἀφήστε τὰ Βερίτμη σας κ' αὐτὸν τὸν Πατριάρχη·

Τοῦ μπροζοῦ διγαλιμῆτῆ πέφτει σὲ γῆ καὶ κύμα
τὸ φλογερὸ τὸ μήνυμα καὶ περονδὴ ἡ λίμα,
καὶ τὸ κανάρι τραγουδᾷ, μέ τὸν Σαῖν-Ζουστ τήδονη
καὶ γίνεται φαρδὴ πλατὶ τὸ φοβερὸ κορόδι
σάν ἓνα φιδὶ φτεροῦτ' ἴσ' ὅν κόρφο τοῦ προδότη,
ὅποι τὴν πίστι βῆγατε τοῦ κάθε πατριώτη.

Καὶ ὁ Μωριάς στήλνεται κ' ἡ Ροϊμέλη μοναχίζε
καὶ κάτω εἰς τὸν Πειραιὸ τὸ αἶμα λημμορίζε.
'Αντάρτα, ραμπιδοῦξινλο, μαχαίρα καὶ κομπούρι...
τὸ κάθε σῆτη ἔγνε πολεμικὸ ταμπούρι...
Παιστρίαν οἱ Ρετινίθες μέ τοὺς Μησοπολυαίους
κ' ἀκούς βροντοκτυπιματα καὶ φρονικούς σμερδαλέους
καὶ βγαίνουν οἱ πολεμιστὰ ἀπὸ τῆς τουφεκῆθρας
καὶ πηλαεῖ ὁ Στάκος μαζί μέ τὸν Γαλιτῆτα
νὰ βροῦν ποῖος τάχα ἔδωσε τὴν πρώτη φρονὶ μπάτσα.
Φλόγα παντοῦ καὶ αἰθερο... ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνῃ...
εἰς τὴν 'Αθήνη χαλασμένῃ... ἴσ' ὅν Πειραιᾶ καμίν...
δὲν μένει πέτ' ἀσάλευτῃ καὶ χερί δικαῶς κίμα...
ἐρομὰ καὶ ζεθεμέλιωμα κ' ἀλλαγῆς καὶ κάρμα...
κ' ὅταν τὸ χερί κουρασθῆ καὶ πέφτῃ στομομένο
νὰ ξανασάνῃ τὸ σπαθὶ ὅτῃ θῆρη ξαλομένο
φρονάζε ὁ ἀντίαιλος· Κτυπάτε, Πολεμίχοι,
κ' ἔρχαίς πολλαίς θὰ κίρετε κ' ἀπὸ τὸν Πατριάρχη·

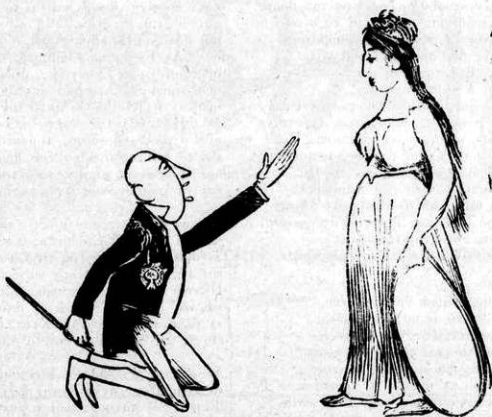
Φρονιάζουν τὰ Καλιάρθια, κιντίζε τὸ Ζητοῦνι,
κ' ἡ Μάν' ἢ ἀνυπόταχτῃ τετόντα τὸ ρουθοῦνι
σάν τὸ καθάριο τῆλογο νὰ μωροσθῆ τάγε...
ὁ Κοσσοναῖος πολεμᾷ μέ δυνατὸ ἀσέκη
κ' ὁ Βαριτωτῆς ραίεττα νὰ κόψη τὴν ὀρημὶ του,
κ' ὁ Ζέγγελης ὅτῃν Τρέπολι στήλνεται τὸ κορμὶ του
καὶ ταμπουνᾷ πῶς θὰ γενῆ θεόγιστο κοτόρνι
νὰ συνταβῆ ὁ Θεοδώρης μέ ἄλο τὸ κορόδι.
'Η Μεσοσηνία στέκεται σάν πειναμένος λύκος...
ἀφρίζε ὁ Καρπαυλὸς κ' ὁ Μισυρλῆς ὁ Νικος,
βογγᾷ ὁ Σωτηρόπουλος κ' ἀράχεται καλεῖται,
σηνόνεται κ' ἡ προβοσκίς τοῦ ταμπαρὰ Κοκκῆρη,
καὶ κάτω ὅτῃν Φιδιώττα κατακλινοῦν κ' ἀντάρτα...
ὁ Τράκας τοὺς Τρικουπικούς τοὺς κυνηγᾷ μέ κίλαρα,
κ' ὁ Κοντογιάννης μάχεται, παθὶ τῆς τραχημίας,
ποῖ ἔκαμε τὸ κοῦνημα ἔξετο τῆς Λαμίας,

κοντὰ κ' ὁ Καραλίβανος μαζί μέ τὸν Μαριά,
κ' ὁ Παππακόστας, φρόνους μέ γνώσι καὶ μαριά,
μέ πρώτος καὶ καλλίτερος πηθᾷ κ' ὁ Ἐδταξίας,
ποῦ λάμει καὶ φεγγολοεῖ κινθὸς ὁ Γαλαξίας,
Πλανατ' ἔδω, πλανατ' ἔκει ὁ τρώμος καὶ ἡ φρονή,
ὀρημὰ καὶ ὁ Σμωπόλιος μετά τοῦ Λαδοσκῆ,
μὰ χόνεται κ' ὁ Σκουμπουθῆς μαζί μέ τὸν Ζουλιώτη
καὶ ὁ Χατζίσκος ἄγριος φρονόκει σάν τουλοῦμη,
ὄχι ἔκνειος δηλαδή ποῦ ἔρεξε μέ φονή
'ὄτῃς Πρωγκηπίσης τῆς σεπτῆς τὰ πρώτα γεννητούρη,
κ' ἀπέκοψε σοφώτατα τὸν λοῦρο τοῦ μοροῦ
κ' ἀπέδειξε πῶς δὲν περνᾷ γιὰ μίμμος τοῦ σωροῦ.

'Ἐτῆς 'Αζαϊοῦλδος ἦνιά τὰ κροσιόλια
ἔκει Γεροκοποτόπουλος, Ἀνθραῖνος καὶ Ποῦλια,
οἱ δῶο οἱ Στεφανόπουλοι κ' οἱ δῶο οἱ Πετρεζιάδες,
Κοτσαμπασῆδες, προῦγοντες, Λεοβισῆδες, Χοντῆδες,
οἱ πρώτοι καὶ καλλίτεροι τῆς μίας καὶ ἄλλης στάνης,
κ' οἱ δῶο Κρεστενιτῆδες, ὁ Γεωργῆς καὶ ὁ Γιάννης,
ὁ ἓνας ποῦ ἀνόημισε Γεγὲ τὸν Θεοδώρη
κ' ὁ ἄλλος ποῦ ἐθῆμωσε καὶ κίνει τὸν βαρὺ.
Μπόμπας καὶ μῆθοροι ὀχόνται ἀπὸ τὸν Κανακῆρη,
αὐτὸν ποῦ ἔκτισε Σχολεῖο καὶ μέσ ὅτῃν Γαϊδουριάρη,
καὶ τώρα ὅτῃς Γαδρηγοῦθὸς θὰ φεξ' ἢ Ἐπιστήμη...
τετόνεται ὁ Πετραλῆς μαζί μέ τὸν Ζαῦμη,
μὰ κ' ὁ Μαιτοῦνης πολεμᾷ κοντὰ ὅτῃν Λεχοουρίτῃ
καὶ χόνουν οἱ πολεμῆχοι Παροσκωνί καὶ Τσίτῃ,
καὶ ὁ Φωτῆλας, ποῦ κ' αὐτὸν τὸν πῆρε τὸ ποτάμι,
ὑπόσχετα πῶς καὶ τῆς δῶο μερόβης θὰ συνδράμη.

'Ἐτῇν Κορινθία συννεφί καὶ βογγιτὸ βαρὺ,
κ' ὁ Δελιγιάννης, ξάθερος στενὸς τοῦ Θεοδώρη,
μὴδ ἄνοιγῃ πιά γ' αὐτὸν τὸ στόμα του σάν χάβιρο,
μὴδ τὸ πλοιοπλάτοιο κρατεῖ ἦνιά γιὰ λάβαρο,
μὴδ γιὰ τὸν Χαριλαὸ δὲν σῆνει πιά κρομῆλια,
κ' ὁ Κούτσας μέ τὸν Νοταρὰ δὲν παύει τὴν πηλαία.

'Ἐτῇ Ζαῦκυνθο τὸ φλογερὸ τοῦ 'Αργασαῆ κομμα
τινίεττα ἀβάσταχο ὅτῃν ἓνα κ' ἄλλον Ρώμο,
καὶ τρέχουν μέσ' ὅτῃν στρόβιλο τῆς χαλασιᾶς ἐκείνης
καὶ ὁ Στεφάνου κ' ὁ Πλακάς κ' ὁ Νόνιος ὁ Κοκκῆνης,
καὶ πέρα ὅτῃν Κεραλλοῦνη χυμᾷ ὁ Βενιζερός,
ὁ Βαλοσαμῆς, ὁ Μπασῆς καὶ ὁ Καβαλλίερατος,
ὁ Πήλικας καὶ ὁ Ζερόβς κ' οἱ δῶο Μεταξιάδες,
καὶ Κόντηδες μέ τὰ ἦνιά, μέ αἰλῆα καὶ μπουζιάδες,
κ' ὁ Κατασίτης κ' ὁ Ζερόβς, Φορέοτης καὶ Βινδάρως,
καὶ ὁ Μουσοφῆρης κ' ὁ Ευθῆλας, καὶ κάθε κανταδόρος,
καὶ πέρα εἰς τὴν Κέρκυρα ὁ Θεοτόκης σκουῖες,
τοῦ Καραλῶνου τὸν γαιμρὸ πατόκορα τὸν λούζει,
κ' ὁ Καραλῶνης ἔξεττα σάν πεθερὸς νὰ δῆ
καὶ γιὰ τὸν Κελοδίστρια μέ πόνο κελαιῖδι,
μὰ τρώει λούσιμο κ' αὐτὸς ἀπὸ τὸν Θεοτόκη,
γιατὶ τὸ χερί ἀπώσσε ὅτῃν ἔξο πιννοκόμα...
ψάλλει γ' αὐτὸν κ' ὁ Ἀρτῆνος δὸα ἡ σκουτὰ σέρνει
καὶ γιὰ τὴν 'Αρτα ἔξεττα τὸ φωςίμα τὸν πέρονε,
ποῦ ὁ Παχῆς τὸν καρτερεῖ, βιαστῶντας τὴν κοιλιά του,
κ' ὁ ἓνας κ' ὁ ἄλλος δέρεται καὶ βγαίει τὰ μαλλιά του.

Ἐάν δέν εἰσθε κοῦκοι
μιά ψήφο και ἴστον Ρούκη.

Στὴ Λάρισα ὁ Κοκοσιλῆς, Ριζόπουλος και ἄλλοι
φευγάδων τὸ ἀθάνατο μπουλὸκι τοῦ Καρτάλη,
καὶ ἴστα χροσὰ τῶν ἄματα λαμποκοπᾷ ὁ Ἥλιος...
ἐκεῖ βαρεὶ ὁ Κανταρτζῆς, ὁ Κοτσομπλῆς, ὁ Φίλιος,
ἐκεῖ Ζαριμπας και Ζορμπᾶς, ἐκεῖ σπαθὶ και τρόμος,
ἐκεῖ Σταμούλης ὁ γιαιτρός, ὅχι ἐκεῖνος ὅμως,
ποῦ εἶναι πρῶτος κινηγός, γνωστός εἰς τὰς Ἀθήνας,
κι' εἶναι μιά μάντη' ἀπὸ σκυλιά, ὅπου φοροῦν τῆς πείνης,
ἐκεῖ κι' ὁ πλοῦσιος Μπατζᾶς με τὴ μεγάλη μύτη,
ἐκεῖ κι' ὁ νέος ἀδελφός τοῦ Νίκου τοῦ Πολίτη,
ποῦ βγάξει τὸ περίφημο Ἐγκυκλοπαιδικό
και παίζει Μάους κάποτε και Σκάκι τεχνικό.

Ἐκεῖ ψηλά ἴστα Τράγκαλα τραβᾷ τὴν σακαρία
ὁ Ζωγλοπίτης ὁ πολὺς μετὰ τοῦ Καζαμπάκα,
κι' ὁ Χατζημέτρος δίπλα τῶν, ὁ Κόκοκος δηλαδὴ,
πέρων φωτιὰ μαζί μ' αὐτούς κι' ἀνάβει σὰν δαδί,
και ἴστον Τερίτη χύνεται, κτυπᾷ τὸν Χατζηγιάννη,
και ὀρνεῖ κάτω τὸ μονόκι και θάλασσα τὸ κάνει.

Ἰστὴν Ὑδρα διαμασκιά σπαθιά πετοῦν ἀπὸ τὰ θήκας
Γιουρδῆς, Λεμπέσης, Ταμαδὸς κι' ὁ Θεοδωρῆς ὁ Γάκιος,
μὰ πολεμοῦν και ἴστα Ψαρρά μετὰ βοῆς μεγάλης
οἱ δῖο γνωστοὶ Κανάρηδες, Παγκάρας και Τσακίλης,
και μετ' ἴστῆς Σπέτασις ὁ Γουδῆς χωρὶς ἐχθρὸ θὰ μείνη,
ὁ Γιάννης μόνος του κερνᾷ κι' ὁ Γιάννης μόνος πίνει.

Ἄναβρασμός ἴστὴν Εἰβροῖα και τόσο νταβατοῦσι...
ἐκεῖ τὸ κόμμα τὸ γερό Ἀβέρωφ και Βουδοῖση
κτυπᾷ με μάτια σφαλιστά, χωρὶς ἐμπρός νὰ βλέπη,
τὸν δυνατὸ Κοντόσταυλο, Πετσόλη και Γαζέπη,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Κοντόσταυλος γερός και κοτσονάτος
με τὰ λουτρά ποῦ ἔκαμε ἴστο Φάληρον ἐσχάτως,
μυρξὸν διὸς θάλασσα σὰν ἀχνός και στρεῖδι
τῶν γαύφων ἀνταίλων του ἀρπάξει τὸ καρῖδι
κι' ἀπὸ τὴν Κάρυστον βοᾷ: «Κτυπᾶτε, Πολεμάρχοι,
με τὴν ἐσχὴ τοῦ Λαμαλά και με τοῦ Πατριάρχου».

Μετ' ἴστον Κυκλάδων τὰ νησιὰ ὁ Ἄρης δεσπανάει...
ἴστούς Συριανοὺς ὁ Μπούμπουλης βροντᾷ και μπουμπου-
[νίζει,

μὰ τὸν Σκοιλοῦδη δὲν πτοῦν τὰ βροντὰ τοῦ βόλμ
 κ' ἢ Ἄμιας ἢ Ματιοῦδενας γελῶν μὲ τὰ φακίολα.
 Ὁ Στῆν Σαντοῦρη φαίνονται πολέμαχοι βαρβίτοι,
 ὁ Μαρκεζίνης ὁ κοντὸς δαδ σπιθμαῖς καὶ κῆτι,
 ὁ Νορκὸς, Συνονιδῶς, Βολέτας, Γαβαλάς,
 καὶ ἄνω κάτω γίνεται ὁ κάθε μαχιάλας.
 Ὁ Στῆ Σιαν' ὁ Προβελέγος, ὁ νεϊόπαντρος λεβέντης,
 καὶ ὁ Προτόπαπας ὅτι Τζιά, καμαρωτὸς ἀφέντης,
 ὁ Ἐμπειοκὸς ὁ κομπὸς σημαίνει τῆς καμπάνας
 ὅτιν Ἄνδρὸ τὴν ἔξακουσθῆ, ποῦ βγάξει παραμάννας
 μὲ φρέσκα φρέσκα μίγουλα καὶ χεῖλη σὺν κορούλι,
 ὁ Δελιακόκας ὅτιν Ναξιά κοντὰ ὅτιν Δαμιράλη,
 ὅτιν Τῆνο Δρόσος ὁ νταῖς μὲ τὸ σπαθὶ σὺν Ἄρης
 κ' ὁ Γκίσηης, θλιβεροῦ κεφούλ καὶ Τηγιακὸς τσαγκάκης,
 καὶ ἄλλοι ἀναφθιμτοῦ, ποῦ σταματᾷ ὁ νοῦς
 καὶ χίνας τὸν λογαριασμὸ καὶ σκούεις Ἐχονοῦς».

Τὸ Μεσολόγγι σκέλεθρο, γυμνὸ, ξεσοκαμένο,
 τὸν Δεληγιόργη τὸν κνιτᾷ μὲ μῦτι ἀνακίμω...
 ὁ Λεωνίδας ὅτ' ἀψηλὰ πετεῖται σὺν μαλατῆ
 καὶ λέπει μὲ τὸ μέρος τοῦ καὶ τὸν Κολοβελόνη,
 κ' αὐτὸς βελόνα γίνεται ὅτ' ἀπὸ τοῦ Γακοῦτη,
 καὶ τρώγ' ἢ μνίγα σίδερο κ' ἀτσάλι τὸ κουνοῦπι.
 Μὰ κ' ὁ Βουλιπώτης ξεφουῶ κ' ὅτιν Ἐδνερταία,
 θεορεῖται κ' ὁ Χατζόπουλος καὶ τρέχει μὲ μανία,
 καὶ ἦχος πολεμόκραχτος παντοῦ ἀντιλαίει,
 κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Βόσπορο γοργώτερο ποῦλι
 σκορπώντας γύρω κουτσουλιὰς φωνάζει Ἐπολεμάχοι,
 πολλοὺς πολλοὺς προσκνηνοὺς ἀπὸ τὸν Πατριάρχη».

Ὁ κόσμος ἀνταρτίζεται καὶ τὰ φιλοδότην τοῦ
 ξεροζωμένα τρίζουνε μὲ τὰ ρωσισμάτα του
 κ' ἀκούεται βαρετὰ βοῆ σὺν μανῶν καταραχάτη...
 μ' ἔλραϊς, μὲ παίρησιπύπουτα, μὲ τρήματα, μὲ στάκτη
 χορταίνομε οἱ δόστυχοι τὰ δόλια τάντερά μας,
 κ' ἐκεῖθε ξεφρωτρώσανε καὶ τὰ διαφνώλαρά μας,
 ὅπου φωντάνουν γύρω σου... γιατί μὲ τὴν καρδιά σου
 δὲν δίνεις δέκα φράσκαλα ὅτ' ἀζηλευτὰ παιδιὰ σου;
 Ἄν συγανεῖ τὰ σπλάγγνα σου, πανόρημα μου Ἑλλάδα,
 οὐδ' ὁ δικός μου ὁ σταυρός κ' ἡ θανατικὴ βελλιάδα,
 οὐδὲ τὸ παρηλαπίουσο οὐδ' ἡ ἔλραϊ δὲν φθάνει
 τὰ σφραγισμένα χεῖλη σου μ' ἀνοῦξη, νὰ γινεῖται;
 οὔτε τὸ φῶς καὶ ἡ φωτιά ποῦ ὅτ' πλεῖρο σου χύνει
 τῶν ἔκλογῶν τὸ ἀβεστο καὶ φλογερό κνίμιν,
 οὐδὲ τὸ Ράλλη ὁ κνιγῶς καὶ τὰ μεγάλα ρήγματα,
 οὐδὲ ρητόρων νηοτικῶν ἀθάνατα κρηγύματα,
 ποῦ ἔχουν εἰς τὰ χεῖλη των τοῦ Ὑμητοῦ τὸ μέλι
 κ' ἴλο κολλοῦν προγοράματα καὶ ὅτ' ἄδουτ' ἀπὸ μέλι;
 οὐδ' ὀση βρομέται βρονητὴ ἐκ τῶν τετραπερσίτων,
 οὐδὲ κ' ἡ διαδήλωση Ὑπουργικῶν χορτάτων,

ὅπου θὰ γίνῃ αἶθρον καὶ θὰ τρανταῖς ἡ σφαῖρα,
 ποῦ ἔξωνον θὰ ξεδιπλωθῆ ὀλόχρωσι παντιέρα,
 καὶ θάνα ὁ Προθύπουγος ὁ αὐτὴν Λογαριασμένος;
 σὺν Ἄη-Γεῖουνης θαυμαστός, ποῦ ἔσους τὸ γένος;
 οὐδὲ κοσιάρη, Γκιώνηδες, ἀηδόνια καὶ καναρία,
 οὐδὲ τῶν κομματάρχων κορδόνια καὶ ζωνάρια,
 οὐδὲ κ' ἡ Ἀλεξάνδρα μας, ποῦ ἦλθε μὲ τὸν Παῦλο,
 κ' ὁ Βασιλάς, ποῦ ἔρχεται καὶ φεύγει δίχως ναῦλο,
 οὐδ' ὁ χυσοῦς Λιάδογος, ὁ μεστομώτος κλάδος,
 καὶ τὰ ραδιοκρίβασταρα τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος,
 ποῦ θάχρονται νὰ χαρτοῦν τοῦ Φασουλῆ τὴν λυρα
 καὶ νὰ ῥοῦποῦν πὼς ἔγινε παλοῦτα κ' ἡ πορφύρα;

Λοῦπον τί θέλεις ἀπὸ μᾶς;... πὼς δὲν ξεπνᾷς, Μητρώοι;
 νά! νά! καὶ ὁ Ψωμόπουλος ὁ γύφτος μὲ παντιέρα...
 Τινάξει κῆτι τὸ σφυρὶ, τινάξει καὶ τῆμιν,
 καὶ τῆς πατρίδος μελετᾷ νὰ σφῆξῃ τὸ τμῆν.
 Παντοῦ σωτήρης βουλεύεται... ἔξῆπνησαν κ' οἱ γύφτοι,
 καὶ πέρ' ἀπὸ τὰ Γύφτια κ' ἀπὸ τὸν Ποδονάρτη
 κ' ἄλλο ποῦλι ἔρχαζε Ἐκτυπᾶτε, Πολεμάχοι,
 εἴχατε καὶ ὅτιν Ψωμόπουλο ἀπὸ τὸν Πατριάρχη».

Ἄν βλέπεις ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ συνθήματα πολέμου
 νὰ κυματίζουν ὅτιν ἀποὴν ἐλόχρωσι ἀνέμου;
 Ἐλμαῖς καὶ παίρησιπύπουτα κυλοῦνται διὰ χάμω
 καὶ κάθε κῆμα ποῦ γοργὸ ξεφράζει μὲς ὅτιν ἄμω
 ξερονόνας ἀμα καὶ φωτιά φωνάζει Ἐπολεμάχοι,
 δεχθῆτε δαδ φρωσιματα κ' ἀπὸ τὸν Πατριάρχη».

Μένεις βουβῆ κ' ἀμίλητη καὶ θὰ κρατῆς ἀκόμα
 πολὴν καρὸ ἀμίλητο τὸ λιγυρὸ σου στόμα.
 Κομίσαι κ' ὀνειρέεσαι καὶ τότε θὰ ξεπνῆσης,
 δταν ὁ πρῶτος Μυταράς κ' ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
 φωνάξουν ὅτ' Ὁρμαϊκο Ἐσταθῆτε, Πολεμάχοι,
 κ' ἄς δώσμε πᾶτ' ἡ γίνεται καὶ γιὰ τὸν Πατριάρχη».

Καὶ ἄλλοις ποικίλαις, μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίας.

Ἐκεῖνο τὸ Κατάστημα Βασιλῆ τοῦ Κασδὸν,
 ὅπου ὅτ' σπῆτι βροῖσεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
 εἰς τὸ Σταθίον τὴν ὀδὸν τὰ μάτια μας θαμβῶνει
 καὶ μὲ στολιδία χίμα δαδ φεγγεβολεῖ γεμάτο.
 Θαῦμα ἰδεσθῆαι ἀληθὸς!.. Τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!..
 μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἰ Ἀθήναι,
 κ' ἂν γελασθῆς καμιά φορὰ ἀπ' ἔξω νὰ περάσης
 ἀμέσως μέσα θὰ ἐμῆρῆς καὶ κῆτι θ' ἀγοράσης,
 κ' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος ἢ πρῶτος κασοβιόζης,
 τότε θὰ φύγης μοναχὶ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πᾶσης.
 Λοῦπον μὴ χάνετε καιρὸν, γιατί εἶναι κῆμα κ' ἴδιω
 ἀπ' ἔξω νὰ κυτᾷτε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κῆνω—πὼς ὅτ' σπῆτι μου ἀνέθη,
 ὅτιν Νεάπολιν ἀπ' ἀνω, — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξεσοχέλιον Σύδη, —δαδ' ὅτ' λάδι, τρεῖς ὅτ' ἔξυδι,

μὲ Χημειὸν, μὲ μῦ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 — καὶ μῦ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ

Ἐκ τοῦ Τυτογραφεῖου ἘΚορίνθης» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προαστεῖου, κονιστοῦς πολὺς.